

REFERENCES

1. Резнік В. Г., Лобачова С. В. Проблеми організації автономного навчання іноземних мов студентів вищої школи: сучасні методи та стратегії. Молодий вчений. № 12.1 (52.1) грудень, 2017. С. 76–79.
2. Benson P. Teaching and researching autonomy in language learning. Harlow: Pearson Education, 2001. 296 p.
3. Finch A. “Autonomy: Where are we? Where are we going?”, in: S. Alan Mackenzie et al. (eds.), 2002. P. 15–42. (дата звернення: 10.04.2021).
4. Holec H. Autonomy in foreign language learning. Oxford: Pergamon, 1981. 232 p.
5. Little D. Why focus on learning rather than teaching? Focus on Learning Rather than Teaching: Why and How? Papers from the International Association of Teachers of English as a Foreign Language (IATEFL) Conference (Krakow, Poland, May 14-16, 1998). Dublin, Ireland: Centre for Language and Communication Studies. Trinity College. 2000, P. 3–17.
6. Littlewood W. Defining and developing autonomy in East Asian contexts. Applied Linguistics. 1999. Vol. 20. P. 71–94.
7. Nunan D. “Designing and adapting materials to encourage learner autonomy”, in: Phil Benson – Peter Voller (eds.), 1997. P. 192–203.
8. Reinders H., Balcikanli C. Learning to Foster Autonomy: The Role of Teacher Education Material. Studies in Self-Access Learning Journal, 2011. 2 (1). P. 15–25.

Федик Н. І.

група АМ–42 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. пед. наук, викладач Гупка-Макогін Н. І.

РОЛЬ ДИДАКТИЧНОЇ ГРИ В ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Процес швидкого та ефективного засвоєння навчального матеріалу учнями на уроці іноземної мови є серйозною проблемою, про що свідчить досвід викладання багатьох педагогів. Для вирішення цієї проблеми вчителі почали активний пошук шляхів і засобів для посилення мотивації та стимуляції навчально-пізнавального процесу учнів. Одним із таких інтерактивних методів стала дидактична гра.

Проблему дидактичних ігор у своїх працях досліджували Ю. Арутюнов, М. Бірштейн, В. Бурков, С. Колесниченко, Н. Бібік, Н. Максименко, Я. Коломинський та інші. Таким чином, будучи лише допоміжним прийомом, у 60–70-х роках ХХ ст. даний вид навчально-педагогічних ігор набув значного поширення та перетворився у справжню навчальну модель.

Серед науковців існує багато думок щодо визначення терміну «дидактична гра». Наприклад, П. Підкасистий зазначає, що «Дидактична гра – це така колективна, цілеспрямована навчальна діяльність, коли кожен учасник і команда в цілому об'єднані виконанням одного завдання і орієнтують свою поведінку на позитивний успішний результат» [3, с. 169].

І. Підласий розглядає дидактичну гру на основі технології проблемного навчання та у своїй праці пропонує концептуальні підходи до організації та застосування гри у навчальному процесі. Він визначає даний вид гри як «активна навчальна діяльність з імітаційного моделювання систем, явищ, процесів, які вивчаються» [5, с. 207]. На думку науковця, дидактичні ігри допомагають учням вирішувати конкретні навчальні завдання та одночасно містять елементи виховного та розвивального впливу, які особливо важливі для успішного навчання в школі. Такі ігри сприяють формуванню мислення, вміння зосередити увагу, спонукають самостверджуватися, вчать підпорядковуватися правилам гри та розвивають необхідні для успішного навчання якості та здібності [4].

На підставі вищезазначеного можна стверджувати, що дидактична гра є важливим елементом організації навчально-виховного процесу, який базується на психолого-фізіологічних особливостях учнів. Вимушене запам'ятовування учнями лексичного матеріалу

та складних синтаксичних конструкцій без одночасної дії на емоції та уяву призведе до успішного навчального результату лише у невеликій кількості учнів класу. Тому педагог повинен використовувати такі ігри, у яких школярі можуть максимально проявити свої приховані здібності, самореалізуватися, відчути радість від власного успіху і отримати емоційне задоволення від того, що відбувається на уроці. Згодом учень мимоволі згадуватиме слова та фрази та той лексично-граматичний матеріал, який вивчався під час нестандартного ігрового уроку. Коли вчитель застосовує на уроці елементи гри, виникає креативна доброзичлива атмосфера, учні почуваються бадьоро, завдяки чому посилюється їхня мотивація до навчання та пізнавальний інтерес.

Дидактичні ігри доцільно застосовувати у випадку, коли учні вже готові до активної участі у навчальному процесі, а саме на уроках систематизації знань, перевірки, корекції та узагальнення; і є недоцільним на уроках засвоєння нових знань, коли школярі лише знайомляться з новим граматичним, лексичним чи синтаксичним матеріалом теми.

Педагогічна практика підтверджує думку про те, що лексично та граматично зорієнтоване заняття, яке побудоване нестандартно, цікавить учнів більше, ніж звичайний задидактизований урок. З одного боку, ігри активізують емоційну пам'ять учнів, з іншого – містять важливі для навчання одиниці монологічного та діалогічного мовлення [2, с. 15–17].

Отже, дидактична гра є одним із найбільш ефективних видів роботи з учнями. Використання дидактичної гри у поєднанні з іншими методами навчання є одним із шляхів активізації навчальної діяльності. Даний вид навчально-педагогічної гри підвищує зацікавленість учнів до навчання, сприяє збільшенню рівня їх мовної компетентності, позитивно впливає на формування учнівської особистості та покращує групові та особистісні стосунки між школярами. Ці фактори доводять необхідність використання дидактичної гри у навчальному процесі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ващенко Г. Г. Активні методи навчання. Київ, 1997. 315 с.
2. Квасова О. Г. Музыкальные и подвижные игры для обучения английскому языку средней общеобразовательной школы. Иностранные языки в школе. 2000. № 4. С. 15–17.
3. Пидкасистый П. И., Фридман Л. М., Гарунов М. Г. Психолого-дидактический справочник преподавателя высшей школы. Москва: Пед. общество России, 1999. С. 3–56.
4. Подласый И. П. Педагогика. Новый курс: Учебник для студентов педагогических вузов: в 2 т. Том 1. Общие основы. Процесс обучения. Москва: ВЛАДОС, 1999. 576 с.
5. Подласый И. П. Педагогика: Учеб. пособие. Москва, 1996. 631 с.
6. Пометун О. І., Пирожено Л. В. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання. / за ред. О. І. Пометун. Київ: А.С.К., 2006. 192 с.

Федик О. В.

група АМ–42 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. філол. наук, викладач Шуляк І. М.

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ПОЛІТИЧНОЇ ПРОМОВИ

Політична діяльність відіграє важливу роль у житті сучасного суспільства, адже спрямована на реалізацію політичних інтересів окремих особистостей чи груп людей. Політичну діяльність ведуть лідери держави, які презентують власні позиції щодо ситуації в країні та окреслюють чи планують її майбутні перспективи. Така презентація ідей та намірів здебільшого відбувається за допомогою виступів, промов, звернення як до міжнародного співтовариства, так і до громадян держави. Публічний виступ для сучасного світу – це засіб впливу й потужна рушійна сила у формуванні й розвитку суспільно-громадської думки, що